

Aloka Liefink

De voyeur

Houtekiet

Antwerpen / Utrecht

© Aloka Liefrink / Uitgeverij Houtekiet 2016
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Sander Patelski
Foto auteur © Nhu Nguyen
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 8924 515 1
e-ISBN 978 90 8924 516 8
D 2016 4765 35
NUR 330

Eerste druk oktober 2016
Tweede druk november 2016

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

*What a wicked game you play to make me feel this way
What a wicked thing to do to let me dream of you
What a wicked thing to say you never felt this way
What a wicked thing to do to make me dream of you*

CHRIS ISAAK – *Wicked game*

Dinsdag
14 februari 2017
18.00 uur

Eric komt zo dadelijk langs, maar wat doet dat ertoe?

Ik heb geen zin om iemand anders te zien vandaag.

Eric houdt het nooit lang: één kop koffie is voldoende om bij te praten.

18.45 uur

Er wordt op de flatdeur getikt. Richard? Op het intercomscherm zie ik dat mijn geplande visite te vroeg is, en dus open ik. Richard heeft hem vast binnengelaten in de benedenhal.

19.00 uur

Ik open mijn ogen en sluit ze onmiddellijk weer. Het ijskoude metaal drukt tegen mijn linkerslaap. Ik bijt op de binnenkant van mijn wang waardoor de ijzersmaak van bloed zich verspreidt in mijn mond.

Ik blaas wat lucht uit, met een knallende hoofdpijn tot gevolg. Ik geloof dat ik gil maar mijn stembanden produceren geen geluid. De tijd staat stil, sluipt vooruit.

Zo dadelijk is het voorgoed gedaan.

X

Hij richt zijn blik op haar. Zijn pupillen zijn glazig en zijn whiskyadem snijdt haar de adem af. De spijt in zijn ogen is niet opgewassen tegen de verbeterde haattrek die om zijn lippen speelt.

‘Goedkope trut!’ Zijn stem klinkt schor en is doortrokken van afschuw.

Hij plaatst zijn vinger op de trekker. Het vuurwapen drukt tegen zijn linkerslaap.

‘Doe het niet,’ hoort hij haar zeggen. ‘Alsjeblíef, denk na!’

Hij schraapt zijn keel. ‘Wat kan jou dat in gódsnaam nog schelen, Lisa?’

Straks is haar gezicht definitief van zijn netvlies geveegd. Ze hielp hem naar ongekende hoogtes, maar duwde hem in eindeloos diepe afgronden...

Hij staart haar aan.

Ze wordt een vage schim door de perfecte cocktail van dure whisky en de kalmerende werking van Lexotan.

Hij voelt zijn lichaam niet meer, enkel de linkerhand die vastberaden om het heft van het handwapen geklemd zit.

‘Het spijt me,’ zegt hij met gebroken stem. ‘Jíj hebt me zover gedreven, besef je dat?’

In één nanoseconde overweegt hij om het handwapen bij zijn slaap weg te halen en het op haar te richten.

Zíj verdient de dood.

Niet hij.

En wat dan?

Levenslang?

Van haar blijven houden totdat zijn liefde langzaamaan overslaat in kolkende haat?

‘Alsjeblíef. Stop hiermee,’ hoort hij haar zachtjes zeggen. ‘Het spijt me dat ik je zover dreef. Ik wil niet –.’

‘Jij? Jij kent geen spijt,’ onderbreekt hij haar met harde stem.
‘Jij denkt enkel aan jezelf, Lisa.’

Y

Klats!

Hij laat haar nek los en trekt haar aan de haren overeind. Vervolgens duwt hij haar tegen de ruw bepleisterde muur en grijpt haar opnieuw bij de haren.

Zijn linkerhand schiet omhoog en drukt het wapen tegen haar slaap aan.

Met zijn rechterhand trekt hij haar jurkje aan flarden.

Zijn ogen gaan ruw over haar lichaam: rillend, glimmend en naakt.

Hij taxeert haar enkele seconden, genoeg om een bijzondere extase te voelen. Hij gespt zijn riem los.

‘Niet doen!’

Die smeekbede bezorgt hem een onbeschrijfelijk gevoel van euforie. Nu heeft hij de touwtjespop in handen.

Niet omgekeerd.

‘Je dacht vast dat ik ging schieten hé, achterlijk kind?’ Zijn schaterlach weergalmt door de flat.

Ze schokt als een kleuter die een flinke dreun heeft gekregen.

‘Wees maar niet bang, Lisa,’ hijgt hij. ‘Ik laat je leven. Al heb ik nu óntzettend veel zin om je kapot te maken! Maar ik haal de trekker niet over. De dood zou maar al te makkelijk voor je zijn. Jij moet dringend een lesje leren in dit leven, Lisa. Lijden is goed voor je. Pas dan sijpelt er misschien besef door in dat zieke hoofdje van je. Het mooiste voorbeeld ligt naast je.’

Hij kijkt naar de uitdijende bloedplas op de vloer. ‘Er komt vast een moment dat je zélf geen uitweg meer vindt.’

Haar gesnik gaat over in onbedaarlijk gejack.

Zijn genotsgevoel bereikt nu het hoogtepunt.

RICHARD

Maandag

13 juni 2016

23.45 uur

Het eerste feit dat ik heb gepleegd was op een zaterdag, nadat moeder uit een tent voor zwakzinnigen werd ontslagen. Ik ben er nooit naartoe geweest want daar wilde ik me niet vertonen.

Die zaterdag, in het eerste weekend van haar thuiskomst, kwam ik op bezoek uit ‘belangstelling’.

Ze had niet eens oog voor de heliumballonnen in hartvorm die ik netjes bij de voordeur en in de hal had gehangen.

Het weerzien met moeder in dat kille huis vol marmer en chaotische, zielloze schilderijen verafschuwde ik.

Van die waanzinnige omgeving, waarin ik mijn verrotte jeugd heb doorgebracht, krijg ik nog steeds ongetemde woederillingen.

Soit. Ik had besloten dat ik dat vrouwmens voor de laatste keer onder ogen wilde zien.

Het was zo’n vreugdeloze zaterdag, waarop dat hok in een doodse stilte viel.

De ouwe was – zoals gewoonlijk – naar zijn stamcafé om de hoek. Die vond het kennelijk alweer niet nodig om mij te zien.

Even daarna ging moeder naar de buurtsuper om spaghetti bolognese klaar te maken. Dat terwijl ze verdomd goed wist dat ik gehakt háát!

Alweer pure treiterij!

Bij haar terugkeer stuntelde ze bij het openmaken van de deur.

Na wat gevloek en een kordate vuist tegen de gammele voor-

deur, verried het vrouwmens nog maar eens wie ze was : iemand die zichzelf niet in de hand had.

Met die smerige hand had ze mij vaak geslagen omdat ik die deur niet 'op tijd' opende.

Met die dwingende hand had ze me – vanaf mijn vierde – vaak genoeg de duistere kelder ingesleurd.

Ze stond daar met die boodschappentas en een krat en bazelde wat: allemaal zinnen waarvan ik geen moer begreep door de speekselkwakken die in haar mond rondzwierven als een geelbruine brij.

Die zaterdagmiddag toen ik daar op de bank zat, heb ik intens naar haar gestaard en ben ik voor het eerst heel bewust geworden van het leven.

Keek los door haar heen en gaf luisterende knikjes.

Dat deed ik als kind ook want ik moest stil zijn en haar zo min mogelijk voor de afgetrapte sloffen lopen.

'Zwijgen en eten.'

'Zwijgen of...' Die dreigende afgekloofde wijsvingernagel ging steeds voor futiliteiten de lucht in.

En die gore handpalmen kwamen meer dan eens in mijn gezicht terecht, al was ik stil en gedroeg ik me zo voorbeeldig als een standbeeld.

Op die zaterdag is mijn laatste greintje medegevoel voor dat meedogenloze schepsel gestorven.

Het draaiboek in mijn hoofd werd plots heel klaar.

Het Meesterplan dat me voorgoed zou verlossen van de haat, die ik tot mijn achttiende heb gekoesterd, kreeg concreet vorm.

Ze haalde me uit mijn wereld door haar gerochel.

Ik heb me overigens steeds afgevraagd waarom ze dat voortdurend deed.

Een zenuwtrek?

Of eerder aanstelleritis?

De tijd sloop dichterbij.

Er stroomde een aangenaam adrenalineshot door mijn bloed.

Tijd om toe te slaan.

Ik had alles zorgvuldig voorbereid want ik kende haar autistische routines door en door.

Eerst schrobde ze het aanrecht af met de doordringende stank van Dettol, vervolgens laadde ze de boodschappentassen uit met de etikettes van de voedingswaren naar voren.

Daarna boende ze de waterkrat schoon om die daarna in de steriele kelder te plaatsen.

Moeder hield van duisternis en deed dus ook nooit lichten aan in de kelder.

De steile keldertrap telde tweeëntwintig gladde treden.

Terwijl ze naar de supermarkt was, had ik de eerste vijf treden zorgvuldig met boenwas bewerkt.

Een hele klus, maar ik was apetrots op mezelf.

Het schrille gekrijs en de klap die daarop volgde, klonk me als muziek in de oren. Ik werd overweldigd door een intens vrijheidsgevoel en zodra je die extase hebt ervaren, verlang je naar meer.

Uiteraard ben ik niet meer gaan kijken en ben ik opgestapt voordat de ouwe thuiskwam.

Ik werd er niet voor vervolgd, al was ik de laatste die in dat huis was geweest.

Mijn alibi was sluitend, want mijn broer, die het volkomen eens was met mijn plan, gaf aan dat ik bij hem op bezoek was.

De ouwe werd natuurlijk ondervraagd, maar ook hij had een sluitend alibi: het eeuwige café.

De moord op zich vond ik niet zo'n zware klus, wel de moeitelosheid waarmee ik het voor elkaar kreeg.

In feite is het een ijsig kunstje.

Wat Talisker Single Malt – die ik in de zakflacon van mijn kostuumvest droeg – en een aangepaste dosis Lexotan – brachten me tot de uitvoer van het draaiboek dat al lang in mijn hoofd speelde.

De combinatie van de whisky en het kalmeermiddel maakte me rustig.

Daardoor leek het een ‘ongelukje’.

De ouwe wilde de baarmoeder gaan opzoeken en gleed zelf onderuit.

So be it.

LISA

Maandag

13 juni 2016

16.50 uur

Donkere schemervlekken, overblijfselen van een druilerige lentedag, hebben zich verruild voor een inktzwarte hemel.

Sander komt tegen zessen over huis om wat te eten, hij moet tegen zevenen alweer bij de volgende klant zijn. Ik zet het kalfsgebraad in de oven.

Normaliter maak ik geen culinaire hoogstandjes als snelle hap en toch weet ik dat ik hem daarmee een groot plezier doe.

Hij gedraagt zich de laatste tijd behoorlijk afzijdig, ietwat op het onvoorspelbare af.

Gisterenavond kwam Sander thuis van zijn Frankrijktripje. Hij moet regelmatig naar Frankrijk om er, voor het internationale chocoladebedrijf waarvoor hij werkt, nieuwe klanten te werven en de bestaande zakenrelaties aan te halen.

Er volgde geen omhelzing, geen lange zoen op de lippen, zoals hij dat vroeger als vanzelf deed. Nee, nu kreeg ik een snelle zoen op mijn linkerwang. Ik vertik het om zijn sporttas, die hij achteloos in de grote bergruimte smeed met de stilzwijgende boodschap die meteen uit te laden, in de machine te gooien.

Ik schud mijn hoofd langzaam heen en weer. Elke vorm van passie, laat staan van liefde, is ver zoek. Vrijen doen we al maanden niet meer omdat hij – naar eigen zeggen – te veel werk heeft. Hij is steeds langer van huis weg en korter van stof bij thuiskomst.

Vroeger, in de eerste jaren penetreerde hij mijn ziel en keek hij me liefdevol in de ogen. Tegenwoordig sluit hij zijn ogen.

Hij knijpt ze voor alles dicht, vooral voor zijn eigen angsten, anders zou hij niet elke avond minstens drie volle glazen rum achteroverslaan. Het maakt hem ook niet meer uit of ik al dan niet in lingerie in de slaapkamer verschijn.

Ik krijg enkel nog complimenten over de brandschoon gedweilde vloer en wanneer de trappen gestofzuigd zijn. Sander is allergisch voor ‘vuiligheid’ in huis, bijna op het steriele af.

Ik roep mezelf weer tot de orde. Bezig blijven is de beste remedie om gepieker te verslaan.

Ik focus me opnieuw op het beeldscherm van mijn laptop. Nu ik één autobiografische roman heb gepubliceerd, ben ik zelfstandige geworden en begeleid ik ook personen die hun verhaal willen schrijven.

Het blanco Worddocument staart me verwijtend aan. Er zijn veel lezers die ervan uitgaan dat je even snel schrijft als dat men leest. Maar de dagen dat je over ‘die geweldige flow’ beschikt, kun je op één hand per week tellen. Zeker op momenten als deze. Schrijven vraagt volstrekte stilte en al zeker geen ‘herrie in je hoofd’.

En nu het minder gaat tussen mij en Sander, lukt het me de laatste tijd steeds moeilijker om een zinnig hoofdstuk neer te pennen. Het doet me ook niet goed om veel alleen te zijn. Het schrijven van romans is al een eenzaam vak, en als je partner dan ook nog vaak van huis is, dan ontbreekt het je helemaal aan structuur.

Plots word ik uit mijn gebrekkige concentratie gehaald door een onbekend geluid. Een ouderwets telefoongerinkel. Het geluid komt in ieder geval niet uit de keuken. Met gefronste wenkbrauwen sta ik op en ga naar de gang om het gerinkel beter te detecteren. Net wanneer ik mijn oren spits, blijft het stil.

Ik loop terug naar mijn bureau en richt me weer op een coachingaanvraag.